No. 965 Zaterdag 28 Juni 1902. 19de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 27 Juni.

"DE CURAÇAOSCHE MAATSCHAPPIJ."

Verleden week heeft deze nieuwe vereeniging de medewerking verzocht der plantagehouders om een proef te nemen tot verzending van mango's naar New-York. Velen hebben hun instemming betuigd en beloofd vruchten te zenden. Wij weten niet hoe de uitslag wezen zal, maar er is veel kans van slagen. Men oordeele.!

Reeds in ons nummer van 7 September 1901 deelden wij mede, dat, volgens een verslag van den amerikaanschen consul in Bombay (engelsch Indië) voorkomende in de *Scientific American*, er toen voor het eerst versche mango's van uit Bombay naar de londensche markt waren verzonden, verpakt in petroleum-kisten, dat de vrucht daar in goeden staat was aangekomen en prachtige prijzen maakte. De reis van hier naar New-York is aanmerkelijk korter, dan van Bombay naar Londen.

Ook is ons nu ter oore gekomen, dat reeds meerdere malen families, van hier vertrekkend, Curaçaosche mango's naar New-York hebben medegenomen.

De prijs onzer mango's zal ook zeker laag wezen, om de geringe gelegenheid tot afzet. Er moeten natuurlijk onkosten gemaakt worden voor verpakking en verzending, maar toch gelooven wij, dat er nog een aardige verdienste zal overschieten. Mocht dit echter tegenvallen en minder zijn, dan wij verwachten, dan moet men toch ook niet vergeten, dat deze kleine winst gewonnen wordt op vruchten, welke anders verloren gaan en niets opbrengen. Curaçao heeft zulk een overvloed van mango's, dat wegens den luttelen verkoop er bij menigte onder de boomen blijven rotten.

Op zich zelf schijnt dus deze zending reeds kans van slagen te hebben. Maar nog grooter worden onze verwachtingen nu de *„Curaçaosche Maatschappij"* voor deze eerste zending heeft gezorgd. Door de welwillende tusschenkomst van onzen Consul generaal te New-York heeft de vereeniging een tiental adressen van handelaars in West-Indische vruchten in de V. S. ontvangen.

Gelegenheid tot afzet is er dus in overvloed.

Ook de wijze van plukken en verpakken wordt nauwkeurig beschreven. Vruchten, die voor zulke verzending in aanmerking kunnen komen, moeten zoogenaamd *„vol"*, doch niet rijp wezen. Zij moeten of met de hand, of op zulk een wijze worden geplukt, dat zij volkomen vrij zijn van kneuzingen. Iedere mango moet in dun, doch liefst sterk papier worden gewikkeld en zoo ten getale van ± 50 verpakt in kisten, die aan de lucht toegang geven, hetzij door in de zijden geboorde gaten, hetzij door de wanden van latten te maken, evenals de bekende „craters", waarin aardappelen en uien onze markt bereiken.

Het is tevens aan te raden, bij de verpakking zorg te dragen, dat de eene laag vruchten van de andere door latjes afgescheiden blijft, men moet er geen zaagsel, houtwol, enz. tusschen doen, dit bevordert het broeien en is daarom af te raden.

Waarom wij dit alles *nu nog* mededeelen? Vooreerst, omdat wij verleden week geen gelegenheid meer hadden door het te laat ontvangen van 't bericht, ten tweede, omdat de proef welke morgen verzonden wordt de *eerste* is en door nog *vele* kan gevolgd worden in dit seizoen.

Het initiatief is door de „Curaçaosche Maatschappij" genomen, laten de plantagehouders nu volgen!

De Maatschappij zal later het resultaat en verdere bijzonderheden omtrent de verzending bekend maken. Hierop behoeft echter niet te worden gewacht. De kans van slagen is genoegzaam zeker, de wijze van verpakking voldoende beschreven. Dat men toch beginne! Later kan men verbetering aanbrengen.

Indien er gewacht wordt op bericht over deze zending is de oogst der mango's weer voorbij en dus een groote kans op winst weer verkeken. De onkosten, welke zoo hoog niet loopen, worden zeker goed gemaakt. Zou dan zulk een proef genomen zijn als er weinig kans van slagen is? Dat men het goede voorbeeld volge en mango's zende, opdat onze plantages ten minste iets opbrengen.

De nieuwe vereeniging heeft hier een *practische daad* verricht en getoond werkelijk de belangen van Curaçao te willen behartigen. Zoo welwillend mogelijk werd men verwezen naar het kantoor van den Voorzitter, waar de uitgebreidste inlichtingen te bekomen waren, zelfs kon men daar de vruchten brengen en werd er door de Maatschappij voor de verpakking gezorgd.

Dat hier werkelijk het algemeen belang is bedoeld blijkt uit het slot van den brief door de Maatschappij aan vier plantage's, bekend om hun mango's, verzonden.

„Wij wenschen U nog in overweging te geven, om niet enkel de allergrootste vruchten voor de proef te bestemmen, daar door een proefneming met de allerbeste mango's later wel zekerheid zou kunnen worden verkregen omtrent het voordeel, dat *kan* worden behaald, doch niet omtrent de winsten, waarop men bij een verzending op eenigszins groote schaal zou mogen rekenen."

Van harte hopen wij, dat de „Curaçaosche Maatschappij" spoedig beloond worde voor al haar moeiten en zorgen door het verblijdend bericht uit New-York, dat men daar op een tweede groote bezending rekent.

Tant de bruit pour un ...... MANGO! zal misschien iemand uitroepen. En niet geheel ten onrechte. Het ligt immers in het doel van een landbouwvereeniging op Curaçao den uitvoer van producten onzer kolonie te bevorderen, hierbij den weg te wijzen en de voorbereidende werkzaamheden te regelen. Er is eigenlijk niets bijzonders geschied.

Toch wel. Het bestuur der „Curaçaosche Maatschappij" heeft meer gedaan, dan redelijk mocht gevorderd, zelfs verwacht worden. *De Maatschappij* wilde voor *alles zelf* zorg dragen, alle lasten, alle moeiten waren voor haar, de *voordeelen* zouden voor de plantagehouders wezen.

Daarom paste in dit geval een oprecht woord van waardeering, vooral ...... nu zich een dreigend gevaar verhief, dat de goede richting onzer maatschappij nog verkeerd zou loopen.

In *„De Maasbode"* van Zondag 25 Mei ll. N° 7730 wordt uit Curaçao, door iemand *A* genaamd, het een en ander over „CURAÇAO" geschreven. Deze schrijver, ons onbekend, verklaart met blijdschap „er is „spirit" gekomen in de bevolking van Curaçao, ... (om) dat de tegenwoordige landvoogd een cultuurliefhebber is. Aan Z. H. E. G. de eer van den bijna geheel uitgedoofden ijver der

Feuilleton.

BARMHARTIGHEID EN GENADE.

II.

Den volgenden dag — Oudejaar — waren Halle en zijne vrouw in het bezit van een sterken, snelvoetigen draver, een prachtig, donkerbruin paard, welks haar glom als zijde. En door dien draver werd ook nog een bijna nagelnieuw ruituig getrokken, want voor het oude zou het paard zich geschaamd hebben, had mevrouw Halle gemeend, en dus had men ook die uitgave gemaakt. „Wanneer men God een offer brengt, dan moet het er ook een zijn, iets, dat men zelf bespeurt," had de verstandige dame gezegd.

De twee echtgenooten lieten zich in den nieuwen wagen met het nieuwe ros bespannen naar Pats woning rijden, natuurlijk in de armen-wijk. Zij treden de kamer binnen. Daar waren Pat en zijne vrouw die nog zeer jong was, maar reeds door zorg afgesloofd. Een kind lag er in de wieg, een tweede kroop over den vloer. Bij de kachel zat een oud moedertje met den rozenkrans in de hand.

Maar er was nog iemand daar: een katholieke non. Zij stond in haar zwart gewaad met den sluier of kap, den rozenkrans aan haar gordel, in een wijden mantel gewikkeld bij de grootmoeder, wie zij juist iets versterkends voorgezet had. Verwonderd keek zij de binnentredenden aan en trok zich dan bescheiden terug. Doctor Halle en zijne vrouw merkten op hoe rein en edel de trekken van dit gelaat, hoe bevallig hare bewegingen waren en welk eene waardigheid zich met alle nederigheid in de jeugdige kloosterling vereenigde. Deze, wilde zich verwijderen, maar Halle vroeg haar vriendelijk: „U is een der „Zusters van de goddelijke liefde" als ik mij niet vergis?"

„Ja, sir," klonk bedaard het antwoord, „en ik verheug mij getuige van uw bezoek te zijn geweest. Pat en zijne vrouw verdienen het. Zij komen het vierde gebod na, en eeren hunne moeder, ofschoon zij zelve arm zijn: en dat brengt hun zegen aan."

„Komt u hier dikwijls, zuster?" vroeg mevrouw Halle.

„O ja; het grootmoedertje is zeer ziek geweest en ook de vrouw; nu zijn beiden weer hersteld, maar toch nog zwak, en dus mag ik haar uit de keuken van weldadige menschen menigmaal versterkende middelen brengen."

Mevrouw Halle wisselde een blik met haren echtgenoot.

„Heeft u veel van zulke huizen, waar u iets kan laten halen voor uwe beschermelingen, zuster?" vroeg zij dan.

„Zoo tamelijk, maar niet zoo veel, als ik wel wenschte," luidde het antwoord.

„Wij zullen u er nog een aan de hand doen," sprak doctor Halle, „het adres zal ik u doen geworden."

„De lieve God vergelde het u duizendvoud!" klonk het eenvoudige antwoord en de zuster maakte eene buiging en ging. Nu eerst gaf het pas, de verwonderde familie in kennis te stellen van het geluk, dat haar te wachten stond.

Master Hall maakte niet veel plichtplegingen, maar deelde den verbaasden Pat en zijne vrouw mede, dat hij hulp bracht in het zware ongeluk, dat hen getroffen had; „en nu", aldus eindigde hij, „heeft mijn lieve vrouw, die ge hier ziet, een paard en rijtuig voor jullie gekocht; het staat voor de deur; viert nu te zamen een vroolijk nieuwjaar!"

Daarbij legde hij nog eenige geldstukken op de tafel en wilde gaan. Maar de storm van dankbetuiging en gejubel, die nu losbarstte! Halle kon zich met moeite losmaken. De jonge vrouw van den koetsier kustte de handen van mevrouw Halle en overlaadde haar met zegenwenschen. En het oude grootmoedertje legde voor een oogenblik haren rozenkrans ter zijde, hief beide handen als zegenend en voor hen biddend op naar het beeld der heilige Moedergods, dat aan den wand hing, en sprak ernstig en nadrukkelijk tot de twee weldoeners: „Ik zal dagelijks, zoo lang ik leef, een rozenkrans voor u bidden en de lieve Moedergods smeeken, dat zij met mij zonder ophouden bij God voor onze weldoeners bidde, opdat Hij u beiden en uwe kinderen duizendwerf zegene, en u het beste en schoonste wat er op aarde bestaat, moge verleenen!"

Een zacht „Amen" kwam van de lippen van mevrouw Halle. Ofschoon zij, evenals haar man, protestant was, had zij de belofte van den rozenkrans gaarne aangenomen. Pat kende nu nog maar een verdriet, en dat was, dat noch mijnheer, noch mevrouw Halle hem wilde zeggen, hoe zij heeten en waar zij woonden. Beiden weigerden stellig hem op die vraag een antwoord te geven.

„Hij verlangt het niet te weten, om u later met eenig verzoek lastig te komen vallen," sprak Pat's vrouw, terwijl zij een kleur kreeg.

Master Halle gaf haar de hand en zei goedhartig: „Daar hebben wij volstrekt niet aan gedacht; maar niemand behoefde te weten, wie wij zijn."

„Ik zal nochtans uw gezicht niet

plantagehouders te hebben aangeblazen.

Ik bedoel hier de onlangs opgerichte vereeniging tot bevordering van landbouw, veeteelt, zoutwinning en visscherij, die met grond hopen mag weldra de industrie een nieuw leven in te storten! En de ziel dezer vereeniging zal de nieuwe gouverneur blijven; daarom in alle oprechtheid dient gezegd: hij heeft de Curaçaosche bevolking aan zich verplicht."

Ook wij hebben den Gouverneur geprezen, toen Z. H. E. G. het *particulier initiatief steunde*, en later door zijn tegenwoordigheid en overtuigend woord in de eerste vergaderingen der vereeniging het vuur aanwakkerde.

Wij zijn echter thans bevreesd geworden, dat onze nieuwe Landvoogd zich te veel laat leiden door hollandsche ideeën, slechts bij practische ondervinding in *Holland* opgedaan. Wil men werkelijk nut stichten, dan moet de ondervinding van *Curaçao* onze raadgeefster wezen.

Er zijn ons personen bekend, die met de beste bedoelingen bezield uit Holland waren gekomen en volgens hollandsche landbouwkunde te werk gingen. Na een, twee jaar zwoegens, moesten zij, vol teleurstelling, bekennen, dat de curaçaosche methode wel te verbeteren valt, maar niet door een hollandsche kan worden verdrongen.

Boomen planten in het voorjaar gaat in Holland; niet in Curaçao.

Een landbouw-inspecteur, zoo deze uit Holland moet komen, zal weinig kunnen uitrichten, daar hij niet ondervonden heeft, hoe droogte en regen hier werken, noch de eigenschappen en samenstelling kent van den curaçaoschen bodem. Zon en wind zijn factoren, welke slechts door ondervinding bekend kunnen worden.

Een landbouw-inspecteur die reeds in de tropen heeft gewerkt en het klimaat kent, zal alleen practisch de kolonie voordeel aanbrengen, maar zulk een inspecteur wordt in Holland niet gevonden.

De bekende firma PETER HENDERSON & C°., 35 S 37 Cortland St., New-York biedt zich beleefd aan gratis inlichtingen te verschaffen omtrent mannen, die flink op de hoogte zijn van landbouwkunde en die tevens ondervinding hebben van practische toepassing hiervan in deze streken.

In Wageningen valt veel te leeren en veel nuttigs ook. Maar kan er met dezelfde onkosten niet beter, practischer gezorgd worden voor de opleiding van jongelui, die later *hier* nuttig moeten wezen?

Wanneer op dergelijke wijze, de Curaçaosche Maatschappij" steun ontvangt van onzen Gouverneur, dan zal werkelijk ZHEG. *de ziel* blijven der vereeniging, omdat hij dan in waarheid gezond, krachtig leven zal instorten in dit nog jeugdig lichaam, dat veel werken *wil*, maar het slechts zal *kunnen*, bij flinken, krachtigen steun in dezelfde richting, waarin het werkzaam is.

Op de eerste plaats worde er gezorgd, dat het reeds bestaande practisch worden verbeterd, opdat het productief zij en winstgevend. Uitvoer van vruchten is reeds een flinke stap op den goeden weg. Hopen wij, dat er nog meer stappen worden gezet en dat door medehulp van het bestuur de weg wat worde geëffend en vergemakkelijkt.

Wanneer het Koloniaal Bestuur medewerke, opdat de hooge invoerrechten op ons zout in Nederland worden afgeschaft of verminderd en de afschaffing kon verkrijgen van de in- en uitvoerrechten op de stapelproducten der verschillende eilanden van onze kolonie in hun onderling verkeer, dan zoude er een groote weldaad worden bewezen aan het volk.

"NOG EENS:

moet het bijzonder onderwijs op Curaçao en bijbehoorende eilanden vernietigd worden?"

„De nadere mededeelingen in het jongste hier ontvangen nummer van den *Amigoe di Curaçao* van 10 Mei ll. noopt ons bovenstaande vraag met nog meer nadruk dan in ons blad van 25 April ll. te herhalen."

Aldus begint *De Tijd* in zijn hoofdblad van 4 Juni de bespreking van het Ontwerp-verordening tot regeling van subsidie voor de bijzondere scholen van de kolonie Curaçao.

„Wij achten de zaak van te hoog gewicht, om niet, waar het katholieke blad van het eiland hier te Lande maar in handen komt van weinigen, onzerzijds te doen wat mogelijk is, om den gevreesden slag van het bijzonder onderwijs in deze kolonie af te wenden.

Gaan wij allereerst na welke de oogenblikkelijke toestand is, om vervolgens onze aandacht te wijden aan de voorgenomen reorganisatie en de daarvan te verwachten gevolgen.

Natuurlijk zullen wij in de eerste plaats gebruik maken van de mededeelingen van den *Amigoe*."

Nu volgt de uiteenzetting van de onderwijs-quaestie, zoowals wij die medegedeeld en den lezers reeds bekend is.

„Nu zou men voorzeker verkeerd handelen door aan dit onderwijs dezelfde eischen te stellen als aan dat in het Moederland......Niet noodig aan te toonen, dat (de leerlingen van Curaçao) een geheel andere geaardheid bezitten, met het oog op hunne toekomst en de omstandigheden, waaronder zij leven, een geheel andere opleiding behoeven dan europeesche schoolkinderen.

Het schijnt echter, dat deze eenvoudige waarheid door het koloniaal bestuur werd voorbijgezien, en dat bepaaldelijk de nieuwe Gouverneur, als gewezen nederlandsche schoolopziener aan het onderwijs in de Kolonie dezelfde eischen wil gaan stellen als aan het onderwijs in het Moederland: eischen, aan welke om allerlei redenen het onderwijs in de Kolonie onmogelijk kan voldoen.

En dit nog wel naar aanleiding en ter vervulling van duidelijke toezeggingen betreffende verbetering van den financiëelen toestand van het bijzonder onderwijs."

Hierna worden de eischen van het Ontwerp-Verordening besproken en de bezwaren, welke wij er tegen hebben, alsmede het besluit medegedeeld, dat het Vicariaat onmogelijk aan zulke hoog opgedreven eischen kan voldoen.

„Voor ieder moet het duidelijk zijn, — zegt *De Tijd* verder — dat het vooruitzicht van het sluiten der R. K. bijzondere scholen hier allerminst een ijdele bedreiging is. Men zal er toe overgaan, noode, omdat het niet anders kan, maar het feit zal niet uitblijven.

En dàn? — Dàn zal het Gouvernement zelf in het onderwijs van plus minus 3000 arme kinderen, welke tot nog toe de Fraters- en Zustersscholen bezochten, te voorzien hebben.

De globale kosten-rekening is weder ontleend aan den *Amigoe*."

„Bekend is, dat de kolonie Curaçao reeds nu ternauwernood kan voorzien in hare eigen uitgaven. Wat zij te kort komt, moet door het Moederland worden bijgepast. Met zekerheid is dus te voorspellen, dat de honderdduizenden, welke het onderwijs der (arme) kinderen in West-Indië bij vernietiging van het bijzonder R. K. onderwijs in die kolonie *meer* gaat kosten door de nederlandsche belastingschuldigen zullen bijbetaald worden.

En dit tot bereiken van welk resultaat?......

En zou dit moedwillig, voor het algemeen belang uiterst schadelijk vernielingswerk, gepleegd aan een twintigtal bloeiende katholieke scholen, waarin verre het grootste gedeelte der kinderen van een geheele Kolonie zijn opleiding ontvangt èn tot maatschappelijke èn ook tot christelijke deugden, kunnen geschieden onder het bewind van het tegenwoordige Kabinet?

Wij *mogen*, wij *kunnen* en *willen* het geen oogenblik gelooven.

Daar *zal*, daar *moet* in deze een uitweg gevonden worden. Alleen, wanneer hier te Lande niet werd geweten, welke gevaren ginds dreigen, zou inderdaad iets te vreezen zijn. Vandaar dat wij de stem verheffen, terwijl het nog tijd is."

Jammer, dat men in Holland nog niet weet, dat de commissie, welke het ontwerp onderzocht, haar bespreking begint o. a. met de laconische woorden: „Wanneer de invoering der ontwerp-verordening geen verhooging van belasting ten gevolge zal hebben had men geene bedenkingen." Arm Holland!

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke berichten.

Den 6den Juli hoopt de Weleerw. Zuster STEFANIE (CLARITA ELLIS) die reeds twee jaar in Holland vertoeft, te Rozendaal in de handen van Z. D. H. Mgr. P. LEYTEN hare plechtige beloften af te leggen. Van harte wenschen wij, dat de Weleerw. Zuster spoedig naar Curaçao wederkeere tot eer van haar geachte familie, en tot heil van het onderwijs in onze kolonie.

Havennieuws.

Zondag ll. is H. M. *Koningin Regentes* van La Vela de Coro teruggekeerd met eenige families uit die plaats.

* *

Maandag vertrokken per *Prins Willem V* drie venezolaansche jongedames naar Holland, om aldaar te Rozendaal in het Moederhuis der EE. Zusters haar noviciaat te beginnen en zich in de hollandsche taal te bekwamen.

* *

---

vergeten," sprak Pat, „neen. nimmer, en ik zal wel aan de weet zien te komen, wie u is. En dan, als ik uwen naam ken, zal ik tot u komen, maar alleen, om u beiden, als de redders van mijn leven, nogmaals te bedanken."

„Dat zullen wij zien," sprak Halle lachend.

Zoo verlieten die twee de woning van den koetsier; zij zelven waren minstens even gelukkig als Pat en de zijnen die niet genoeg het mooie, makke paard konden bewonderen; zij hadden het bijna meê in de kamer genomen, zooveel schik hadden zij er in.

Toen eenige maanden later de kloosterlinge 's middags in het huis van Dr. Halle kwam, om eten voor de zieken te halen, keek zij mijnheer droevig aan, en toen hij naar de reden van haar verdriet vroeg, zeide zij: „Wij zijn bezorgd voor onzen rust en veiligheid; wij worden overal voor slecht uitgemaakt; op de straat scheldt men ons uit, en wij zijn niet eens meer in ons huisje veilig. Men schuift spotschriften onder de deur door, werpt met slijk en steenen tegen de ramen, en zingt en schreeuwt 's nachts zoo, dat wij bestendig in angst verkeeren."

„Zulk een fanatieke haat is onbegrijpelijk!" riep Dr. Halle uit „zulk een verfijnde huichelarij is verschrikkelijk! En dat willen nog wel vertegenwoordigers van het zuivere evangelie heeten!" Daarbij voegde hij de verzekering: „Zuster, wij zullen steeds goede vrienden zijn, al belijden wij niet hetzelfde geloof. En ik wenschte maar, dat er nog vele honderden van edelen zielen, zooals gij, zich wijdden aan het geestelijk en lichamelijk welzijn der lagere klassen."

Nauwelijks was de zuster vertrokken of daar luidde de brandklok. Politie en brandspuiten vlogen door de straten: het kloostertje der eerwaarde zusters stond in brand— het was door moedwillige, boosaardige handen aangestoken. Weliswaar werd men den brand meester, maar de volksmassa was door geloovige dwepers zoo tegen de katholieke nonnen opgehitst, dat de bisschop haar beval, onmiddelijk het stof van de voeten te schudden en de stad te verlaten, welke haar wegens hare ontelbare armen, ellendigen en verlatenen, zoo goed zou hebben kunnen gebruiken.

En toen Dr. Halle eenige dagen later weder in de muziekclub verscheen, merkte zijn oude tegenpartij koeltjes aan: „Niet waar, master Halle. Manchester is nu toch van de katholieke nonnen gezuiverd?" Maar hij antwoordde: „Sir, zij zullen terugkomen, om niet meer heen te gaan, want de toestanden schreeuwen om haren bijstand. En ik zal doen, wat ik kan om mede te werken, totdat zij er weder zijn."

„Master Halle, u is een fanaticus," schreeuwde de andere.

„Ja, een dweper met recht en gerechtigheid, maar niet een dweper met onrecht en geweld," was het vlugge antwoord, „maar vertel mij toch eens in 's hemels naam, waarom gij die menschen zoo zeer haat?"

„Omdat zij overal bij-oogmerken vervolgen," antwoordde de nonnenhater „De katholieken beoefenen het goede, niet ter wille van de zaak zelve, maar om er mede te pronken, te woekeren en te schrapen en het Onzen Lieven Heer voor te rekenen. Dat is laag en uiterst zelfzuchtig. Daartoe leidt die godsdienst van verdiensten en zoogenaamde goede werken."

Dr. Hallé bracht daartegen wel iets in, maar natuurlijk niet voldoende, om zijn tegenpartij te overtuigen, want hij was zelf protestant. Maar voor zijn persoon sloeg hij aan de beschuldigingen tegen de nonnen en katholieken uitgebracht geen geloof.

Een jaar nadat de zusters van de christelijke liefde met geweld uit Manchester verdreven waren, kondigden de couranten der stad een concert aan, hetwelk Dr. Halle met zijn nieuw groot muziekgezelschap wilde uitvoeren. Ongeveer 200 musici, zangers en zangeressen, werkten mede. Halle's concerten waren door hunne grootschheid en schoonheid zóó beroemd, dat de grootste zaal der reusachtige stad ternauwernood het publiek kon bevatten. Zelfs de minste daglooner spaarde een schilling uit, om het te kunnen bijwonen en te hooren, hoe onder de tooverstaf van den meester de tonen ten hemel opstegen; en menig hart, dat anders zonder gevoel en zonder geloof was, heeft in die oogenblikken, als de heerlijke stukken van godsdienstige toondichters onder de diepste stilte weerklonken, in zijn binnenste het heimwee naar het heilig geloof, een vurig verlangen naar den godsdienst ondervonden en is deze vermaning, die roepstem gevolgd. Halle voerde met voorliefde de geestelijke oratoriums uit van Mendelssohn, Bach, Händel en anderen, daartusschen ook aangrijpende kleinere stukken van Italiaansche meesters, zooals: het Stabat mater van Pergolese, de inproperiën en klaagliederen van Palestrina, Orlando enz. En zonderbaar: niet enkel ontwikkelde lieden, maar ook, zij die niet veel verstand van muziek hadden en wier hoogste genot tot dusverre een wals-melodie geweest was......zij leerden met hun gezond verstand en gevoel deze verheven schoonheden erkennen, welke immers voor iedereen niet enkel voor de voornamen en aanzienlijken geschreven zijn. Menige familie, ja menig dienstmeisje, menige arbeider spaarde en verheugde zich reeds een half jaar van te voren op het genot van zulk een groot concert en teerde naderhand nog lang in den geest daarvan. Niet alleen verhinderde Dr. Halle, dat de bezoekers zijner geestelijke concerten, terwijl zij bij hem waren, zich soms aan slechte uitspanning overgaven, maar hij werkte bovendien veredelend en beschavend op hen. Of Dr. Halle tot dusverre iets gehoord had van den heiligen Philippus Nerius, die voor eenige eeuwen in Rome de schepper en grondlegger der oratoriums was tot stichting en geestelijke veredeling des volks, mag betwijfeld worden, want hij was immers protestantsch opgevoed, en dan verneemt

Donderdag is Z. D. H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS met de paketschoener *Gouverneur Van den Brandhof*, na een voorspoedige reis, van de Bovenwindsche eilanden teruggekeerd, alwaar Z. D. H. visitatie heeft gehouden en het H. Vormsel toegediend.

Dankbetuiging.

Eén oprecht woord van diepgevoelden dank moet hier worden gebracht aan den Commandant van H. Ms. *Koningin Regentes*, aan de officieren en verdere equipage.

De personen, die Zondag met onze oorlogsboot uit La Vela de Coro hierheen zijn gevlucht, waren een en al lof over de heusche, hoffelijke behandeling aan boord. De kajuiten der officieren werden hun welwillend afgestaan en zij ontvingen zulke bewijzen van voorkomende beleefdheid, dat zij meenden verplicht te wezen openlijk op deze wijze hun dankbaarheid te moeten uiten.

Bravo voor onze hollandsche marine!

Schoolbezoek.

Verleden Woensdag werd door de Commissie bezoek gehouden op de Openbare School, toen ook de HEG. heer Gouverneur, vergezeld van zijn adjudant, daar verscheen. Persoonlijk heeft ZHEG. de vorderingen der leerlingen nagegaan, hun vragen gesteld en de schriften onderzocht.

Deze week hebben de heeren der Schoolcommissie de bijzondere scholen bezocht, Woensdag op Pietermaai, Donderdag aan de Overzijde.

Naar het schijnt, waren de heeren uiterst voldaan.

Ongelukken.

Zondagmiddag, toen de brug open was, liep een oud man, zonder hierop te letten, door en viel in de haven. Opmerkelijk was het, dat de man op zijn rug bleef drijven, met het gezicht boven water. Echter schijnt hem een beroerte getroffen te hebben, want onmiddelijk, nadat hij gevallen was, sprong een jong mensch op de steenen steunpilaren der brug en reikte hem de hand, daar hij dicht bij lag. Toen er echter geen teeken van leven kwam, sprong de jongeling in het water, dat daar zeer ondiep is, en bracht hem op het droge, waar spoedig bleek, dat de ongelukkige gestorven was.

„De Vrijmoedige"

In het laatste nummer dezer courant schrijft iemand met de duidelijke initialen J. H. B. G. over *Binnenlandsche aangelegenheden*. „De rapmen bijna niets van katholieke grooten geesten, ten minste niet van dezulken, die als heiligen aan den hemel der Kerk schitteren.

Dus het nieuwe concert werd aangekondigd; en daarbij stond tevens het doel, waartoe de entree-gelden zouden dienen, met groote letters vermeld: „Voor de katholieke zusters van de christelijke liefde in Londen," dus voor dezelfden, die door dweperij en schijnheilige vroomheid uit Manchester verdreven waren. Er stond geen woord bij, dat zij zouden terugkomen, alleen dit: „Zij hebben gedurende hare aanwezigheid in Manchester aan de armen, zieken, verlatenen, arbeidersgezinnen, dienstmeisjes, weezen en dergelijken veel goeds bewezen, en daarvoor persoonlijk niets aangenomen. Velen in Manchester zijn van meening, dat men haar een bewijs van erkentelijkheid voor deze weldaden diende te geven, en dat zou kunnen geschieden, wanneer men haar eene rijke bijdrage konde zenden naar Londen, voor de armen aldaar, aangezien de ellende daar nog grooter is dan in Manchester." Alsdan volgden er eenige mededeelingen uit brieven van de zusters, getrokken, welke de ontzettendste gevallen van honger en armoede schilderden, en het slot dezer courantenartikel en luidde: „De aalmoes kan niet beter en onbaatzuchtiger beheerd worden, dan door de handen der zusters, die in alle hutten, op alle dakkamertjes komen en de ellende van aangezicht tot aangezicht leeren kennen."

(*Wordt vervolgd.*)

porten van de districtmeesters zijn als naar gewoonte, reeds eenige maanden geleden aan het Bestuur ingediend." Die rapporten herhalen jaarlijks vrij eentonig hetzelfde en getuigen niet van bloei en welvaart op het gebied van landbouw. De schrijver nu, spreekt zijn welgemeenden wensch uit, waarbij wij ons van harte aansluiten „dat er in die jaarlijksche rapporten spoedig melding van zal gemaakt worden, dat in het 2e, 3e, 4e en 5e district van dit eiland honderden bunders grond onder sisal-cultuur zijn gebracht en elk district eenige duizenden kilos agavevezels heeft opgebracht, waardoor in dit jaarlijksch verhaal eene variatie op het thema zal zijn gebracht en tevens welvaart op Curaçao."

De heer S. C. HENRIQUEZ heeft een voorbeeld gegeven, dat navolging verdient. Tot dusverre is hij nog de eenige persoon in de geheele kolonie, die energie genoeg bezat om te beginnen.

Wil het Bestuur echter, dat men zich op sisal-culture toelegge, dan moet Het 't volk niet alleen aansporen, maar het hun gemakkelijk maken.

Op Aruba bestond in het jaar 1870 reeds een Gouvernements-établissement aloë. Niettegenstaande er groote winsten werden gemaakt, wilde toch niemand het gegeven voorbeeld navolgen. Toen het Bestuur van Curaçao aan den toenmaligen Gezaghebber machtiging had verleend om aan personen, die de aloë-culture wilden ondernemen, de noodige plantjes af te staan, begon de heer G. ongeveer 24 bunders te beplanten, en bij het vernemen van het goede resultaat van den eersten oogst werden honderden bunders door de bevolking beplant.

Spoedig zal ook op de plantage van den Heer S. C. HENRIQUEZ de eerste groote oogst plaats hebben. Dat men dan de goede resultaten bekend make, dit zal velen een aansporing wezen. Maar het arme volk, dat dikwerf niet meer dan één bundertje gronds bezit en ieder jaar maïs, boontjes, meloenen wil planten, zal toch moeilijk er toe overgaan dit ééne nog met sisal te beplanten.

Wil het Bestuur sisalculture populair maken, dan sta Het aan een ieder, die een bunder huurt, een ander af, bijv. voor 5 jaar, onder de verplichting sisal te planten en van af den eersten oogst huur te betalen.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Gran Hotel, José Bruges Gutierrez, B. J. Hoyer, Polin Janso para entregar á Jac Pietersz, N. Kirsch, Cayetano Peñaranda, H. M. Perez, N. B. Smith, Wed. Joh Schoonewolff.

Niet voor bestelling of verzending vatbaar twee brieven geadresseerd aan: Maltida Vaneiter W D Ramire K Da Costa gomez (ubi)? en Paulina Son (ubi)?

Scherpschieten.

Zondagmorgen hield de hier bestaande Scherpschuttersvereeniging een wedstrijd, welke werd bijgewoond door den Gouverneur. ZHEG. kwam vergezeld van zijn beide adjudanten en werd toegesproken door den heer I. VAN LIER Ez. secretaris der vereeniging, wien de Gouverneur hartelijk beantwoordde, terwijl hij tevens aan de vereeniging zijn steun beloofde. Den eereprijs door den Gouverneur uitgeloofd, verdiende de heer I. VAN LIER Ez., den eersten prijs behaalde de heer M. VAN ROMONDT en den 2den de heer MOZES CURIEL.

Koning Eduard VII.

Plotseling, terwijl het kroningsfeest nog slechts een paar dagen was verwijderd, is de koning van Engeland ernstig ziek geworden. De telegraaf noemde zijn toestand hopeloos en eerst na eenige dagen zal Z. M. buiten gevaar wezen. De feesten zijn onbepaald uitgesteld, de vreemde gezanten en vorsten zullen weer huiswaarts gaan.

Z. M. heeft een buikoperatie ondergaan, het gevaar is des te grooter, omdat de koning reeds op jaren is en geen sterk gestel méer bezit.

Zulk een plotselinge, droevige ontgoocheling zal aan den koning en het Engelsche volk wel hard vallen en verdient aller medelijden.

Op het toppunt van zijn grootheid werd Eduard VII er aan herinnerd, dat hij toch maar een sterfelijk mensch is.

„Red D."

Van de heeren Rivas Fensohn & Co. ontvingen wij in dank de nieuwe lijst van aankomst en vertrek der „Red D." booten voor het volgend trimester.

Nieuwe Dokter.

De heer M. A. CORREA, geboortig van Curaçao, heeft te Leiden met goed gevolg zijn laatste examen gemaakt in de geneeskunde.

Gevallen regen.

van	12 — 19 Mei	0 mM.
van	19 — 26 „	15,2 mM.
van	26 Mei — 2 Juni	1 mM.
van	2 — 9 „	9,8 mM.
van	9 — 16 „	6 mM.
van	16 — 23 „	12,5 mM.
	Totaal	38,5 mM.

„Entre Nous."

Het Wilhelmina-park wordt keurig onderhouden. Voortdurend ziet men er werken. Nu zijn er weer vier nieuwe zitbanken geplaatst, die het park nog aangenamer maken. De ijverige, volhardende dames-vereeniging mag trotsch gaan op haar moeitevol werk.

Naar wij uit *de andere bladen* vernemen, zal hedenavond de „Banda Orfeo" een concert geven in het park.

Een goede maatregel.

Voortaan zal de dokter van Saba geregeld eens in de maand op St Eustatius komen. Bij de eerste visite werd deze geneesheer letterlijk bestormd door patiënten. Wij hopen, dat de HEG. heer Gouverneur, die dit maandelijksch bezoek voorschreef, nog verder voor St. Eustatius zal zorgen en zoo spoedig mogelijk ook voor vast een goeden, flinken dokter heen zal zenden.

Buitenland.

Duitschland.— In het Pruisische Huis van Afgevaardigden wordt thans de credietaanvrage behandeld, door de regeering gedaan, om tegen de Poolsche beweging op te treden door in Polen den grond op te koopen en deze aan Duitsche landverhuizers in huur of eigendom af te staan.

Von Bülow lichtte het toe; de regeering had z. i. den plicht, in het belang van de veiligheid der monarchie, een bolwerk op te richten tegen de Groot-Poolsche agitatie. Aan de grondwettelijke rechten der Poolsche medeburgers werd niet getornd, doch de politiek, door Bismarck in 1886 ingeleid, voortzettend, moest men iedere poging, om in den bestaanden toestand verandering te brengen, onderdrukken. Het voorstel was daartoe nog slechts een eerste stap. Met den winter zouden nieuwe maatregelen ter bevordering van de Duitsche idee in de Oostelijke provincies volgen en met name toelagen worden aangevraagd, voor de middelbare en lagere ambtenaren en voor de onderwijzers aan de volksscholen en de Oostelijke provincies. Hij besloot met een beroep op het Huis, om de regeering te steunen in haar pogen tot bescherming van Duitsche zeden en Duitschen landaard.

Het Centrum nam dadelijk positie in tegen dit ontwerp, dat, een kwart milliard kostende, wordt ingediend aan het einde van een zitting, waarin vele gewichtige quaesties, met het oog op den slechten financieelen toestand, werden uitgesteld. Het voorstel was bovendien in strijd met de grondwet zoodat het Centrum alle verantwoordelijkheid afwees. Richter, van de vrijzinnigen, kwam nog feller uit den hoek. Hij achtte het wetsontwerp in strijd met de gewaarborgde gelijkheid voor alle Duitschers voor de wet en noemde het zeer inconsequent voor Elzas-Lotharingen de dictatuur-paragraaf op te heffen en in Polen met een nieuwe uitzonderingswet te komen. Het wetsontwerp was z. i. ook zeer slecht voorbereid. De Memorie van Toelichting zoo besloot hij onder luide toejuiching, is niets als een feuilleton en maakt den indruk, of zij uit den zadel is geschreven, alsof men met haar in versneld tempo tot den aanval wilde overgaan, onverschillig wat onder den voet gereden wordt; de geheele aanval eindigt ten slotte in een moeras.

Belgie.—De uitslag der verkiezingen in België is definitief een groote triomf voor de katholieke partij geweest. Van de 11 nieuwe zetels, door de toename der bevolking volgens de Grondwet aan de bestaande 152 toegevoegd, zijn er tegen alle verwachtingen in 9 aan de katholieken ten deel gevallen. Van vier (Aalst, Kortrijk, Gent en Brugge) viel dat te voorspellen, van 1 te Antwerpen durfde men het hopen, doch Verviers, Namen en Brussel zijn een buitenkansje en de winst van den tweeden der nieuwe zetels te Antwerpen is iets waarop niemand had durven rekenen. Bij deze voegde zich nog de winst van een zetel te Dinant, waar de katholieken een liberaal verdrongen, terwijl tegenover deze winsten geen enkel verlies staat. In plaats van 86 katholieken zijn er dus thans 96 in de Kamer. Van de 5 andere nieuwe zetels kreeg de abbé Daens er een, wat beter is dan dat een liberaal of socialist hem veroverde, de socialisten drie (Soignies, Luik en Charleroi) en de liberalen een te Brussel, welke echter wordt te niet gedaan door het verlies van een zetel te Dinant.

De toestand wordt dus:

	1900	1902
katholieken	86	96
liberalen	34	34
socialisten,	31	34
christen-democraten.	1	1
	152	166

De katholieke meerderheid is dus van 20 tot 26 geklommen.

Van meer beteekenis dan de winst van zetels is de vooruitgang van stemmencijfers. Te Brussel klommen zij van 90 duizend tot 99 duizend tegen de vereenigde liberalen en radicalen van 57 tot 60 duizend, terwijl de socialisten er 2500 verloren. Te Antwerpen zijn de katholieken bijna 6000 stemmen vooruitgegaan, de socialisten 1000, en namen de liberale stemmen met 2400 af. Te Gent gingen de katholieken 6000, de socialisten 3000 stemmen vooruit en bleven de liberalen stationnair. Te Namen gingen de katholieken 5000 stemmen vooruit, de socialisten 900, en de liberalen achteruit. Te Dinant gingen liberalen en socialisten beiden achteruit en brachten de katholieken 5000 stemmen meer in.

Betrekkelijk nog onverwachter is de uitslag te Luik. De katholieken brachten daar 48,292 stemmen uit tegen 37,271 of 10000 meer, waar de socialisten van 52,952 tot 50,118 daalden, [2000 minder] en de liberalen 700 stemmen vooruitgingen. Te Charleroi, een ander socialistisch middenpunt, gingen de socialisten 5000 achteruit, hier ten bate van de liberalen, die er 3500 wonnen. De katholieken gingen hier 800 stemmen achteruit. Te Soignies alleen gingen de socialisten 3000 vooruit, de katholieken maar een dikke 1000 en daalde het stemmencijfer der liberalen.

De Senaat zal bestaan uit 62 katholieken, 41 liberalen en progressisten, 6 socialisten. De katholieke regeeringsmeerderheid is dus 15 stemmen, tegen in den vorigen Senaat 14.

Oostenrijk. — De *Patrie* deelt mede, dat op de grens van Boheme een bende van twaalf anarchisten, die in het open veld vergaderde, door de politie is overvallen. Vijf hunner werden gevangen genomen, de anderen vluchtten de grens over. Uit brieven moet blijken, dat deze anarchisten een aanslag beraamden tegen het leven van den jongen koning van Spanje en van den keizer van Oostenrijk, Frans Jozef.

Transvaal. — Onder de vredesvoorwaarden medegedeeld door *„De Surinamer.”* komt ook voor: De Kaapsche rebellen zullen niet deelen in de voordeelen aan de andere burgers toegestaan; zij zullen gevonnist kunnen worden en van hunne burgerrechten beroofd, maar geen doodvonnis zal tegen hen uitgesproken mogen worden.

— Omtrent de onderhandelingen voor den vrede lezen wij het volgende: De Boerengedelegeerden stelden geen eischen, die zouden leiden tot het prijsgeven van eenig vitaal beginsel, waarop de Britsche Regeering zich heeft geplaatst. De voorwaarde van onafhankelijkheid is als hopeloos prijsgegeven en de gedelegeerden stelden zich tevreden met het opwerpen van de quaesties der amnestie, schadevergoeding en vertegenwoordigende regeering. Verscheidenen belangrijke punten in verband met deze en andere minder urgente aangelegenheden, werden, naar wij vermoeden, aan het oordeel van het Kabinet onderworpen en dit oordeel neergelegd in het telegram, dat door het bureau van het Kabinet is opgesteld. De quaestie van de amnestie is feitelijk aan den Koning overgelaten. Wat de quaestie der zelfregeering aangaat, het is onwaarschijnlijk, dat te dezen aanzien iets kan worden beslist, alvorens stappen zijn gedaan in de richting van een federatieven bond der Z.-A. koloniën.

De „Daily News” verneemt, dat de Boeren aandrongen op het onmiddellijk verleenen van zelfregeering, bij gebreke waarvan zij het recht vroegen hun tijdelijke regeerders van advies te dienen. Voorts verlangden zij amnestie voor de rebellen, het behoud van geweren en paarden, de garantie, dat de inboorlingen niet op één lijn zouden gesteld worden met blanken, en eindelijk stelden zij voor, dat de som voor den herbouw van hoeven en het herniewen van den veestapel niet zou worden gelimiteerd. Men verneemt, dat het Kabinet antwoordde, dat het onmogelijk was een datum voor het ingaan der zelfregeering vast te stellen; dat geen rebellen, met uitzondering van misdadigers, eenig leed zou geschieden; dat het behoud van vuurwapenen voor verdediging tegen inboorlingen zou worden toegestaan bij speciale permissie; dat inboorlingen niet zouden gelijkgesteld worden met blanken; en dat aan het Parlement zou worden voorgesteld om voor den herbouw van hoeven en de hernieuwing van den veestapel onbeperkt geld te leenen.

De verkiezing van afgevaardigden door de Boeren te velde had zonder moeite plaats. Dertig gedelegeerden werden zoowel door de Transvalers en door de Vrijstaters gekozen en 3 afgevaardigden benoemd door de republikeinsche strijdmacht in de Kaapkolonie. De Transvalers toonden allen besliste geneigdheid om de zaken aan hun gedelegeerden over te laten, maar men meldt dat de Vrijstaatsche afgevaardigden niet bij machte waren van hun burgers dergelijke volmacht te verkrijgen. De beraadslagingen te Vereeniging werden met eenige bitterheid gevoerd; degenen die vrede voorstonden zonder onafhankelijkheid moesten van de onverzoenlijken bittere verwijten hooren. Het resultaat der bijeenkomst te Vereeniging was teleurstellend. Daar er geen werkelijke beslissing werd bereikt, waren de Transvalers, die de noodzakelijkheid inzien van het aanvaarden der Britsche voorwaarden, thans ongeneigd om een afzonderlijke regeling met de Britsche Regeering te maken en den Vrijstaat den strijd alleen te doen voortzetten.

Evenwel werd besloten dat de hoofdleiders het resultaat der overleggingen aan Kitchener zouden gaan mededeelen.

Philippijnen.—'t Schijnt, dat Amerika wil voortschrijden op den weg der vrijheid en na Cuba de onafhankelijkheid te hebben gelaten, de Philippijnen met een self-government wil begunstigen. Deze gedachte zette president Roosevelt op in een belangrijke rede, welke hij op 31 Mei ll. te Arlington heeft gehouden.

„Wij gelooven,” zeide de president, „dat wij den bewoners der Philippijnen niet alleen kunnen leeren, hoe zij van hunne vrijheid moeten genieten, maar ook, hoe zij er een gelukkig gebruik van moeten maken; de autonomie zal overigens toenemen naar dezelfde mate, waarmede de ontwikkeling zal toenemen.

„Eerst nadat zij zich door hunne wijze van zelf-regeering eene werkelijke onafhankelijkheid zullen waardig getoond hebben, zal het mogelijk zijn te beslissen, of zij onafhankelijk moeten bestaan dan wel, of zij aan ons verbonden moeten zijn door de banden van wederzijdsche vriendschap en gemeenschappelijke belangen.”

't Is de eerste maal, dat de president eene toepassing maakt op de mogelijkheid, dat de Philippijnen onafhankelijk worden. Zijne rede is eene weerspiegeling van den Amerikaanschen vrijheidsgeest in den goeden ouden vorm en zal niet nalaten grooten indruk te maken op de Amerikaansche burgers.

Cuba.—President Palma heeft zijn eerste boodschap aan het Cubaansche Congres gericht. Hij zegt o. m., dat de regeering hare aandacht zal schenken aan het onderwijs en den aanleg van spoorwegen zal aanmoedigen. Hij weet nog niet, hoe de gewone kosten van het bestuur bestreden zullen worden. Tot de naties, die de republiek erkend hebben, behooren Engeland en Frankrijk en hij hoopt, dat andere staten hetzelfde zullen doen. Cuba moet hartelijke betrekkingen onderhouden met alle naties, vooral met de Vereenigde Staten. Hij vreest niet dat er moeilijkheden zullen rijzen bij de regeling van de politieke en commercieele vraagstukken welke beide staten betreffen.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der “Red D Line” tusschen
NEW-YORK,
PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1902.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas
Vertrekt van New-York	Mei 24	Mei 31	Juni 7	Juni 14	Juni 21	Juni 28
Komt aan te San Juan		Juni 5		19		Juli 3
Vertrekt van „		6		20		4
Doet Curaçao aan		8		22		6
Komt aan te La Guaira	31	9	14	23	28	7
Vertrekt van „	Juni 1	11	15	25	29	9
Komt aan te Pto. Cabello		12		26		10
Vertrekt van „		13		27		11
Komt aan te Curaçao	2	14	15	28	30	12
Vertrekt van „	9	15	22	29	Juli 7	13
Doet La Guaira aan		16		30		14
„ Ponce „	11		24		9	
„ San Juan „		18		2		16
Komt aan te New-York	17	23	30	7	10	21

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia	Merida
Vertrekt van Curaçao	Juni 2	Juni 9	Juni 16	Juni 23	Juni 30	Juli 7
Komt aan te Maracaibo	3	10	17	24	Juli 1	8
Vertrekt van „	7	13	21	27	5	11
Komt aan te Curaçao	8	14	22	28	6	12